‘Familiarisation’ Hoe klinkt een geranium?

Ira Koers

TITEL	Familiarisation
DOCENT	Ira Koers
INSTELLING	Academie van Bouwkunst Amsterdam, NL
TYPE	studio
JAAR	2022, 2023, 2024
CURRICULUM	jaar 1, semester 2
DUUR	8 weken
GROEPSGROOTTE	8 tot 10
ECTS	4

SOORTEN:

- Mos (2), Korstmos (2), Grutto, Riet
- Onkruid, Kwikstaart, Pissebed, Rabattenbos
- Boerenzwaluw, Framboos, Kamperfoelie, Maretak
- Pitrus, Zinkviooltje, Woelmuis, Wilg
- Beek (2), Water (3), Geranium, Zwarte es
- Wilde bloemen, Zangvogels

Hoe spontaan is de zwarte es? Bent u onkruid? Hoe klinkt een geranium? Zijn pissebedden gebaat bij stedenbouw? Klimt een framboos liever zelf? Graaft de woelmuis de grond *poché*? Wat zegt korstmos met kleur? Waarom vreest pitrus de mens? Hoe ziet het zinkviooltje de toekomst? Hoe wild is een wilde bloem? Hoe verklaar je kamperfoelie de liefde? Is een wilg architectuur? Wat is de favoriete kolomkop van een boerenzwaluw? Hoe klef is een maretak? Is water een sloper of een ontwerper? Wat is de ideale kraamkamer voor de grutto? Van welke films houdt mos? Zo maar een paar vragen van architectuur- en landschapsstudenten in de ‘Familiarisation’-studio, die gegeven wordt in het eerste studiejaar van de Amsterdamse Academie van Bouwkunst.

Deze studio begint met intensief veldwerk op een locatie buiten de stad ergens in Nederland, zoals een voormalige boerderij met landbouwgrond of een psychiatrisch ziekenhuisterrein.[1] Elk jaar is het een andere locatie, met zijn eigen landschappelijke eigenaardigheden en uitdagingen voor de toekomst. Het doel van dit veldwerk is belangstelling te wekken bij de studenten voor het landschap en goed te leren kijken en luisteren. Zonder dat de studenten een concrete opgave krijgen, observeren ze de locatie vanuit het perspectief van het landschap met de aanwezige

1 Voormalige boerderijen: in 2022 was dit een melkveehouderij in Uitdam, in 2023 de Lenteland-locatie Erve Kiekenbos in Empe, in 2024 Lenteland-locatie Sierveld in Mechelen en in 2025 het psychiatrisch ziekenhuisterrein in Wolfheze.

‘Familiarisation’ What Does a Geranium Sound Like?

Ira Koers

TITLE	Familiarisation
TUTOR	Ira Koers
INSTITUTE	Amsterdam Academy of Architecture, NL
TYPE	studio
YEAR	2022, 2023, 2024
CURRICULUM	year 1, semester 2
LENGTH	8 weeks
GROUP SIZE	8 to 10
ECTS	4

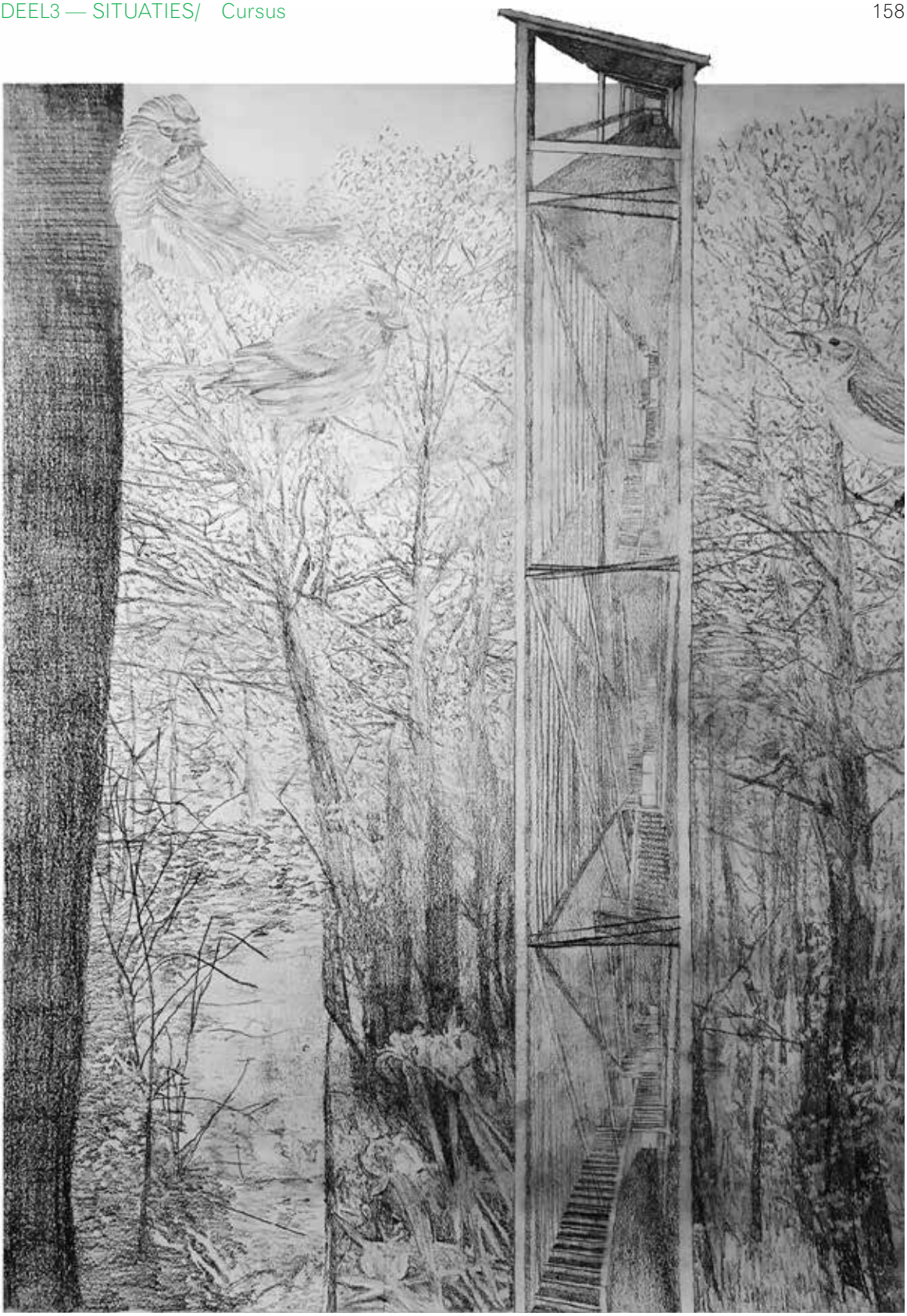
SPECIES:

- Moss (2), Lichen (2), Black-tailed godwit, Reed
- Weed, Wagtail, Woodlouse, Ridge-and-furrow woodland
- Barn swallow, Raspberry, Honeysuckle, Mistletoe
- Soft rush, Zinc violet, Field vole, Willow
- Stream (2), Water (3), Geranium, Black ash
- Wildflowers, Songbirds

How spontaneous is the black ash? Are you a weed? What does a geranium sound like? Do woodlice benefit from urban development? Would a raspberry prefer to climb on its own? Does the field vole dig around *poché*? What does lichen reveal through its colour? Why does soft rush fear humans? How does the zinc violet imagine the future? How wild is a wildflower? How do you declare love to honeysuckle? Is a willow a form of architecture? What is the favourite column top of a barn swallow? How clingy is mistletoe? Is water a demolisher or a designer? What would the ideal maternity ward for a black-tailed godwit be? Which films does moss enjoy? These are just some of the questions posed by architecture and landscape students during the first-year ‘Familiarisation’ studio given at the Amsterdam Academy of Architecture.

The studio begins with intensive fieldwork at a specific extra-urban location somewhere in the Netherlands – perhaps a former farm with agricultural land, or the grounds of a psychiatric hospital.[1] Each year, the site changes, along with its landscape characteristics and future challenges. The aim is to kindle students’ curiosity about the landscape and to teach them to observe and listen closely. Without a formal brief, they explore the site from the perspective of the land and its existing

1
In 2022 this was a dairy farm in Uitdam, in 2023 the Lenteland site Erve Kiekenbos in Empe, in 2024 the Lenteland site Sierveld in Mechelen and in 2025 the grounds of the psychiatric hospital in Wolfheze.

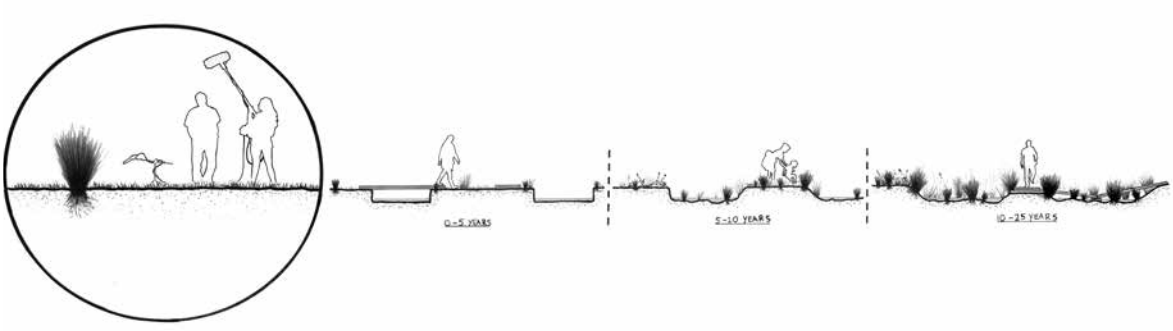

Bente Wesselman, Can't see the forest for the trees/ Bente Wesselman, Ik zie door de bomen het bos niet meer, 2022

inhabitants. What does a change mean to this place and to those who live, grow and blossom, swim, crawl or land here, or fly across? What we find in the field is recorded and anything that can be brought along travels to Amsterdam in bags, buckets and jam jars. There, the students create a botanical installation that transforms into an herbarium over the course of the project. Right from the outset, it is perfectly clear that whatever is moved will struggle.

From a distance, we collectively identify the stakeholder protagonists that represent the terrain. Students choose an individual, such as a specific old tree, or a species, such as songbirds, or a very specific actor, such as the rare zinc violet. Defining landscape elements – a stream, ridge-and-furrow woodland or raw material – are also included. The characteristics and habits of each species are carefully documented. Although the brief does not exclude them, no student has yet considered humans as a subject worth studying. In the studio, each student applies their own research method, with the sole restriction that all material must be created by them and bear their signature. A small selection of results: blind-embossed bark; sketched or painted and thus identified grasses and insects; dried flowers with their scent fixed; an in-depth interview with a waterside plant; a sonata composed together with a geranium and a stream that is the protagonist of a spine-chilling story.

Together, the research results form a family portrait of the place, recorded in a collective book, map or section. This initial familiarisation builds the trust to test new conditions on site. Who benefits and thrives from change and who gets into trouble? Change can be general, caused by species loss, warming, soil subsidence management, drought or rainfall, or it can be location-specific, the result of a change of use or ownership. Often, however, students listen to the needs of the studied species, which thus becomes the client. Existing buildings are reworked into shelters for plants, mosses or birds. Only at this stage are humans cautiously welcomed as guests or users. The spatial interventions are tested and assessed by the site's other inhabitants, which are represented by the students. There is one restriction on design proposals, too: the students can only use materials already present on the site. If they need extra materials, they must grow and harvest them on the site.

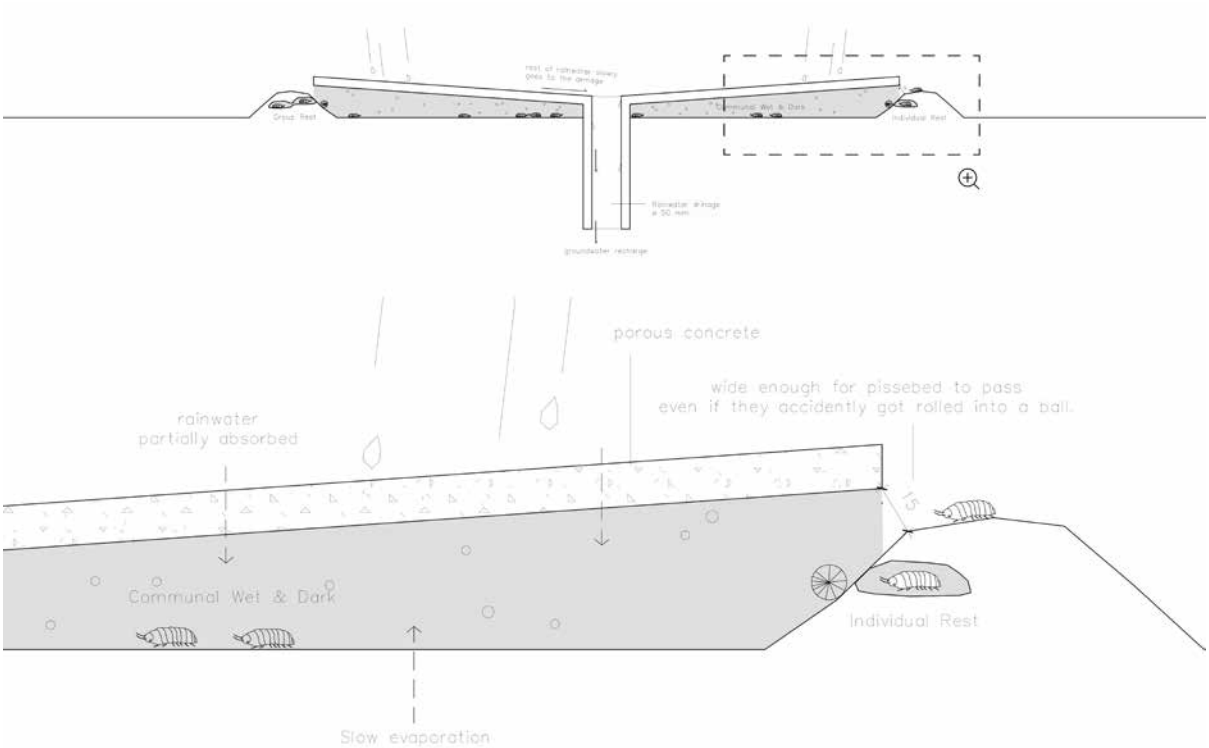

Pieter van Nooten, Interview with soft rush/ Pieter van Nooten, in gesprek met pitrus (Juncus effusus), 2024

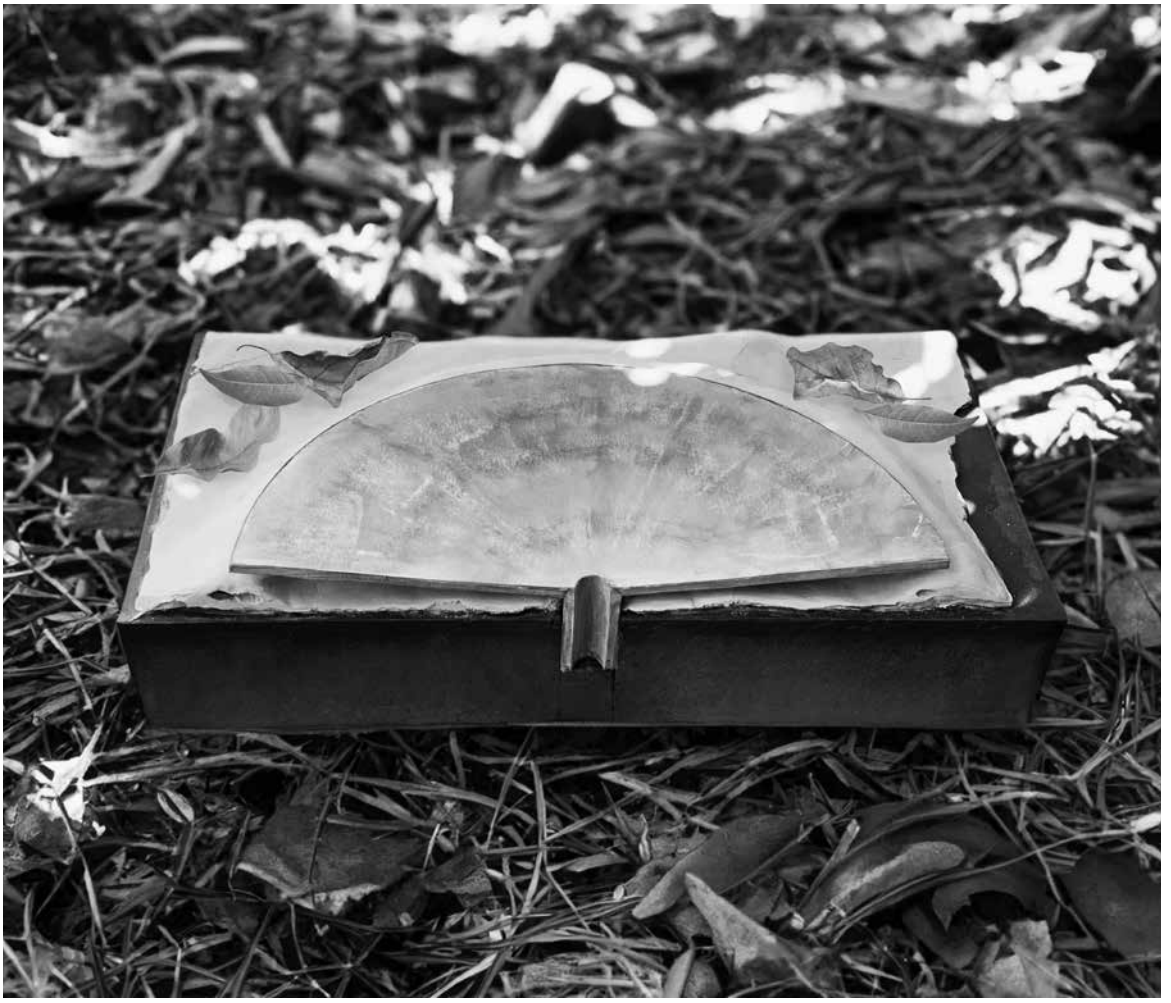
bewoners. Wat betekent een verandering voor deze plek en voor degenen die hier leven, groeien en bloeien, zwemmen, kruipen, landen of overvliegen? Wat we tegenkomen in het veld wordt vastgelegd en wat kan, gaat in tassen, emmers en jampotten mee naar Amsterdam. Daar maakt de groep studenten een botanische installatie die tijdens de duur van het project langzaam verandert in een herbarium. Direct in het begin van het project wordt duidelijk: wat wordt verplaatst, krijgt het lastig.

Op afstand wijzen we met elkaar de belanghebbende protagonisten aan, die het terrein vertegenwoordigen. Studenten kiezen voor een individu, zoals die ene oude boom, of voor een soort, zoals de zangvogels, of voor een heel specifieke actor, zoals het zeldzame zinkviooltje. Beeldbepalende elementen in het landschap, zoals de beek, een rabattenbos of een grondstof horen er ook bij. De karakteristieken en leefgewoonten van elke soort worden zorgzaam in kaart gebracht. Hoewel de opgave het niet uitsluit, wordt de mens door geen enkele student als interessant onderzoeksmateriaal gezien. In de studio past elke student zijn eigen onderzoeksmethode toe. Er is één restrictie: het materiaal moet zelf en in een eigen handschrift worden geproduceerd. Een kleine greep uit de resultaten: schors wordt geblinddrukt, grassen en insecten geschetst of geschilderd en zo gedetermineerd. Bloemen worden gedroogd en hun geur gefixeerd. Een oeverplant krijgt een diepte-interview. Met de geranium wordt een sonate gecomponeerd. Een beek wordt de hoofdpersoon in een bloedstollend verhaal.

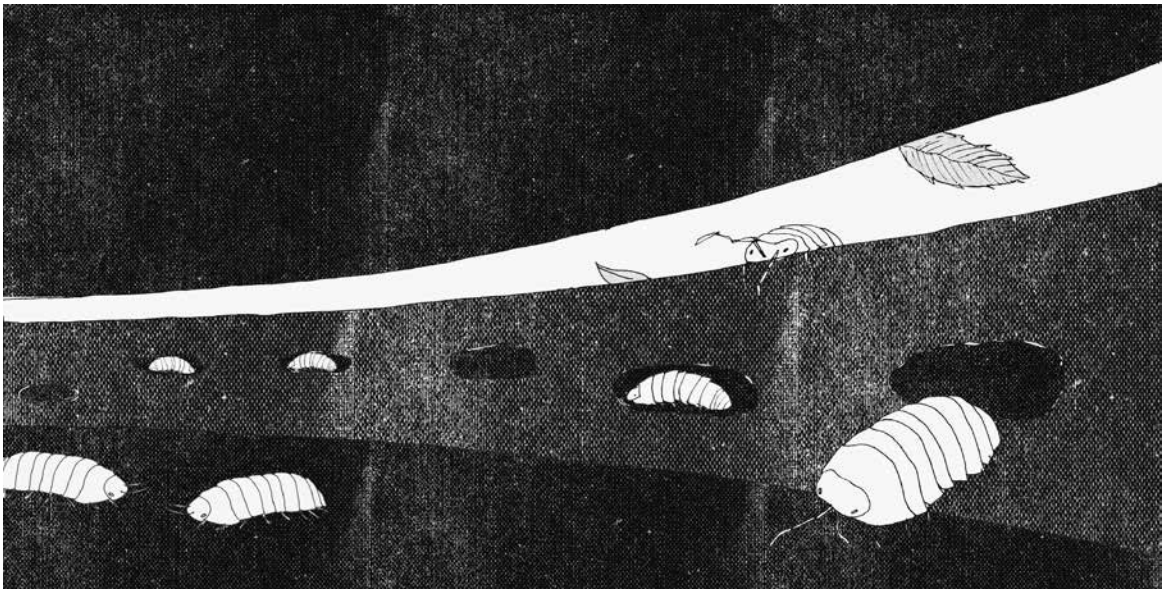
Samen vormen de onderzoeksresultaten een familieportret van de plek. Vastgelegd in een gezamenlijk boek, kaart of doorsnede. Na deze

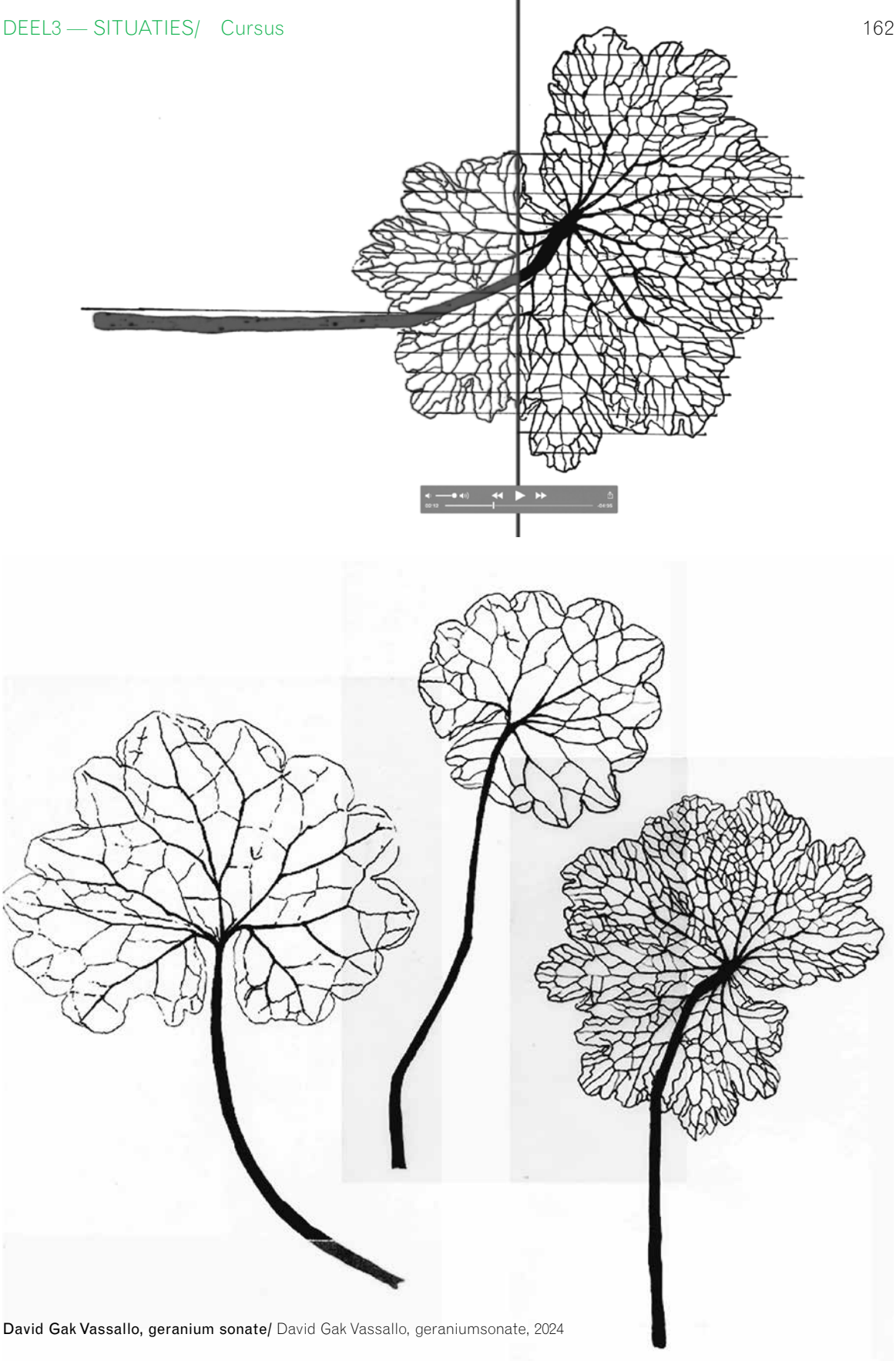
Hye-Mi Lee, column project woodlice/ Hye-Mi Lee, column over het pissebedproject, 2023

Hye-Mi Lee, model project woodlice/ Hye-Mi Lee, maquette pissebedproject, 2023

Hye-Mi Lee, project woodlice/ Hye-Mi Lee, pissebedproject, 2023

David Gak Vassallo, geranium sonate/ David Gak Vassallo, geraniumsonate, 2024

Buildings, objects, paths or streams that must make way are carefully relocated elsewhere on the site. Each student prepares a master plan for the entire terrain and develops the key moment of the intervention in a 1:20 scale model. Through these restrictions and through conversations with fellow students that represent other actors on the site, the students come to understand that what they draw will affect everyone inside the frame of the drawing – not only humans. They discover what it means to see from the other's perspective and that this shift produces fresh insights and influences the design. They come to understand that context is not static, but alive.

Translation: InOtherWords, Maria van Tol

Familiarisation studio/ Cursus Familarisation, 2022

kennismaking is er vertrouwen om nieuwe omstandigheden op de site te testen. Wie profiteert en bloeit op door een verandering en wie komt in de problemen? Het kan een algemene verandering zijn door soortenverlies, opwarming, beheer van bodemdaling, droogte en regenwater. Of een locatiespecifieke vraag als gevolg van een gewijzigde bestemming of eigenaar. Maar veelal luistert de student naar de behoeften van de onderzochte soort die zo een opdrachtgever wordt. Aanwezige bouwwerken worden vertimmerd tot onderkomens voor planten, mossen of vogels. Nu pas is de mens voorzichtig welkom als gast of gebruiker. De ruimtelijke ingrepen worden getest en beoordeeld door de overige bewoners op het terrein, vertegenwoordigd door de studenten. Ook het doen van een ontwerpvoorstel gebeurt met één restrictie: alleen het op het terrein aanwezige materiaal kan worden gebruikt. Extra materiaal, indien nodig, kan ter plekke gekweekt en geoogst worden. Gebouwen, objecten, paden of sloten die moeten wijken, worden zorgvuldig elders op de site herplaatst. Elke student maakt een masterplan voor het totale terrein en het sleutelmoment van de ingreep wordt verder uitgewerkt in een 1:20 model. Door deze restricties toe te passen, en door het gesprek met medestudenten als vertegenwoordigers van de andere actoren op het terrein, begrijpen studenten, dat wat je tekent iedereen raakt die zich binnen het kader van de tekening bevindt – niet alleen de mens. Ze ervaren hoe zich te verplaatsen in een ander, en dat dit kijken vanuit een ander naar dezelfde plek, nieuwe inzichten oplevert en invloed heeft op het ontwerp. Ze leren dat de context geen statisch gegeven is, maar leeft.